

Tomaž Einspieler.

Dr. Vladimir Ravnihar.

Slovenski Pravnik (št. 5—6) je že prinesel kratek nekrolog z osebnimi podatki dne 28. aprila t. l. v Ljubljani umrlega Tomaža Einspielerja, višjega deželnosodnega svetnika v pokoju. Tak nekrolog bi zadoščal, če bi bilo samo zaznamovati, da je umrl mož, ki ga je bila sodobnost poznala kot dobrega pravnika, vestnega sodnika, poznavalca ljudske duše, značajnega, na videz trdega, pa srčno dobrega človeka. Toda že nekrolog naglašča, da nam je Einspieler pomenil mnogo več, ko pravi, da je bil Einspieler pred okroglo 50. leti središče vsega slovenskega zanimanja, da je z njegovim imenom povezan boj za uveljavljenje slovenskega jezika pri naših sodiščih, boj za uporabo takoimenovanega notranjega uradnega jezika. Res je, ime Einspieler nam je takrat, ko si je samotež na svoja široka pleča oprtal pravdo za narodove pravice, pomenilo bojno geslo, bilo je bojni klic za ves naš narod.

Bila je doba sistematične germanizacije v sodni upravi višjega deželnega sodišča v Gradcu, čigar območje je obsegalo kronovine Kranjsko, Štajersko in Koroško. Tedanji pravosodni minister vitez dr. Hohenburger, sam Gradčan, je bil poslušen izvrševalec volje nemških „ljudskih svetov“ (Volksrat), ki so po premišljenem načrtu tako v politični kakor še bolj v pravosodni upravi pritiskali slovenski živelj ob steno. Šlo je za čim večjo utesnitev rabe slovenskega jezika na sodiščih, šlo je za čim ožjo omejitev števila sodnega osebja slovenske narodnosti.

V okrožju višjega deželnega sodišča v Gradcu je bivalo po uradni statistiki, ki slovenskemu narodu prav gotovo ni bila naklonjena, 975.328 Slovencev poleg 1.200.480 Nemcev. Od 15 svetnikov višjega deželnega sodišča pa je bilo 12 Nemcev in samo en Slovenec. Na vrhovnem sodišču na Dunaju sploh nismo imeli sodnika slovenske narodnosti iz tega območja. Le redki so bili primeri, da se je Slovenec povzpел do stopnje višjega sodnega svetnika, nikar pa da bi bil Slovenec postal predsednik ali podpredsednik pri deželnih ali okrožnih sodiščih v Celovcu, v Celju ali v Mariboru. V Celju so bili med 18 sodniki gremija samo 4 Slovenci, v Mariboru med 20 sodniki celo samo 3 Slovenci in celo v Ljubljani so bili n. pr. leta 1911. Slovenci v gremiju v manjšini, kajti na 15 zasedenih mestih je bilo z obema predsednikoma vred 7 Nemcev in samo 6 Slovencev. Gremij celovškega dežel-

nega sodišča ni poznal sodnika slovenske narodnosti, saj sta na celem Koroškem, kjer je celo uradna statistika priznala 90.495 Slovencev poleg 269.960 Nemcev, poslovala samo dva slovenska sodnika. Na Štajerskem rojene slovenske sodnike so potiskali na službena mesta na Kranjsko, zato da so na Štajerskem, ki so ga smatrali za nemško posest, napravili prostor sodnikom nemške narodnosti. Slovenski pravni naraščaj ni imel več dostopa k sodni praksi. Kako nastalo vrzel so znali hitro zamašiti z nemškim kompetentom, ki je bil pravočasno obveščen, kdaj se mora zgledati. Na sodiščih v Rogatcu, v Šoštanju, v Slovenski Bistrici, v Konjicah, v Marenbergu, v Slovenj Gradcu, v Ljutomeru, v Gor. Radgoni sploh ni bilo slovenskega sodnika. Samo v Ptujtu so dopustili poleg 7 nemških sodnikov enega Slovence. Celó kočevsko sodišče so proglasili za nemško posest, kjer ni bilo mesta za slovenskega sodnika. In ko so na ta način štajerska in koroška sodišča natrpali z Nemci, od katerih mnogi niti niso znali slovenske govornice, je justična uprava vpeljala takoimenovane „kurze“, kjer je nemški sodni naraščaj, oblagodarjen z državnimi štipendijami, — po trimesečnem tečaju prejel spričevalo o popolnem znanju slovenskega jezika ter je s tem postal goden za nastop službe med slovenskim prebivalstvom.

Koliko pravice je ob teh razmerah mogel uživati slovenski jezik na sodiščih, si lahko mislimo. Bila je prava anarhija. Nemški sodniki so po svoje tolmačili zakon ter razne razpise in bivše naredbe pravosodnega ministrstva, ki so kolikor toliko urejevale rabo slovenskega jezika. Ob takem tolmačenju je veljalo samo eno načelo: čimbolj utesniti pravico slovenskega jezika. In čimbolj se je nemški sodnik znal približati temu načelu, tem boljšo kvalifikacijo je smel pričakovati.

Imeli smo za sebe člen XIX. ustave iz l. 1867., v katerem je rečeno, da priznava država ravnopravnost vseh v deželi navadnih (landesüblich) jezikov v šoli, v uradu in v javnem življenju. Tedaj še veljavni § 13 obč. sodnega reda iz l. 1781. je določal, da moreta obe stranki, kakor tudi njuna pravna zastopnika, govoriti v jeziku, ki je v deželi navaden. Sodba državnega sodišča od 12. julija 1880 št. 121 je izrekla, da je jezik v deželi navaden tedaj, ako ga govore tudi samo v posameznih okrajih ali krajih dežele, torej vendar v deželi navaden, to se pravi, da ga rabi v dnevni govornici večja tam rojena skupina.

Nasprotniki — med katere je šteti tudi državno upravo z vsem njenim aparatom vred — so nam ugovarjali, da

čl. XIX. drž. osnovnega zakona v praksi nima veljave, ker da ni še doživel izvršilnega zakona. Proti pojmu „v deželi navaden jezik“ so postavili pojem „pri sodišču navaden jezik“. Ustvarili so brez kakršnekoli zakonite podlage razliko med „notranjim“ in „zunanjim“ uradnim jezikom. (Aussere und innere Amtssprache). Kot argument za to razliko so navajali neki reskript cesarja Ferdinanda I. iz l. 1555. Kakor da bi ne bilo leta 1848. in 1867! Minister Hoehenburger mi je na eno mojih interpelacij odgovoril, da je čl. XIX. drž. osnovnega zakona nameraval postaviti vodilno načelo samo za pravico jezika pravo iščočega prebivalstva, ne pa za notranje uradovanje.

Seveda pa tudi pravice jezika „pravo iščočega prebivalstva“ (der rechtsuchenden Bevölkerung) niso spoštovali.

V § 27 ces. patenta od 7. avgusta 1850 št. 325 je bilo določeno, da mora vrhovno in kasacijsko sodišče na Dunaju v pravnih, v katerih se je bilo razpravljalo v drugem kakor pa v nemškem jeziku, izdati svojo odločbo z razlogi vred v jeziku, v katerem se je bilo razpravljalo na prvi instanci in v nemškem jeziku. Do prevrata nismo doživeli, da bi bilo vrhovno sodišče izdalo kako sodbo tudi v slovenskem jeziku!

Razpis pravosodnega ministrstva z dne 15. marca 1862 št. 865, naslovljen na predsedništvu višjih deželnih sodišč v Gradcu in v Trstu, je ukazal rabo slovenskega in hrvatskega jezika v kazenskih pravnih „nach Tunlichkeit und Möglichkeit“. Razpis istega ministrstva od 20. oktobra 1866 št. 1861 je raztegnil veljavo prejšnjega razpisa tudi na civilne pravde. Razpis izrečno poudarja, da je gledati na to, da so sodniki zmožni slovenskega odnosno hrvatskega jezika.

Z razpisom z dne 5. septembra 1867 št. 8636, namenjenim predsedništvu višjega deželnega sodišča v Gradcu, je ministrstvo glede sodišč na Kranjskem izreklo, da je s stranikami, ki so zmožne samo slovenskega jezika, razpravljati samo v tem jeziku ter v njem pisati zapisnike.

Z naredbo pravosodnega ministrstva z dne 14. aprila 1882 št. 20513 ex 1881 (minister Pražak) pa se je prejšnji za Kranjsko veljavni razpis razširil na ves obseg sodnega okrožja celjskega in mariborskega ter na slovenske kraje Koroške. Tudi je bilo odrejeno, da se mora slovensko uradovanje, katero je bilo dosihdob predpisano samo po možnosti in umestnosti (Möglichkeit und Tunlichkeit), v bodoče vršiti brez vsake omejitve. S to naredbo je bila tudi odpravljena ona utesnitev, da je namreč slovensko uradovanje

dopustno samo glede onih strank, ki nemškega jezika ne razumejo.

Naredba z dne 24. novembra 1885 št. 20486 je deželnemu sodišču v Celovcu zabičila, da se mora ravnati strogo po določilih iz l. 1882.

Zaradi popolnosti naj bi še navedel naredbo z dne 29. oktobra 1850 št. 13535, s katero je bil na Koroškem slovenski jezik proglašen za sodni jezik (Gerichtssprache).

Kako pa je bilo v praksi? Predvsem so nam oponašali, da vsi ti razpisi in te naredbe ne veljajo za notranje uradovanje. V tem oziru tudi na Kranjskem ni bilo izjeme. Na Štajerskem in Koroškem pa se za dobro voljo bivših ministrov sploh več zmenili niso, ampak so na vse kriplje pospeševali germanizacijo na ondotnih sodiščih. Če se je slovenska stranka količkaj izdala, da razume nemški, že je bil ves akt nemški. Zlasti neizprosni so bili sodniki na Koroškem, ki celo slovenskim odvetnikom, čeprav pooblaščenec slovenskih strank, niso dopustili razpravljati slovenski. Zgodilo se je, da je v pravdi, v kateri sta bili na obeh straneh slovenski stranki s svojima slovenskima odvetnikoma, sodnik proglasil, da postopanje miruje, ker se odvetnika nista pokorila zahtevi, da morata razpravljati nemški. Sodniki so zahtevali, da mora odvetnik govoriti nemški, ker bi se sicer smatralo, da odvetnik ni navzoč. Pripetilo se je na sodišču v Pliberku, da je sodnik prepovedal odvetniku, da v njegovi navzočnosti s svojo stranko ne sme govoriti slovenski.

Posebno specialiteto je uvedlo višje deželno sodišče v Gradcu glede civilnih prizivnih razprav. Z naredbo pravosodnega ministrstva z dne 8. aprila 1883 št. 4224 je bilo višje deželno sodišče vezano, da razpravlja in izda sodbo na slovenskem jeziku v stvareh, o katerih se je na prvi stopnji razpravljalo v slovenskem jeziku. Po uvedbi novega civilnopravnega reda (1896) pa je višje deželno sodišče menilo, da ni več vezano na ono uredbo, ki da je veljala samo za pravde po prejšnjem civilnem procesu. Pustili so nam pač pledirati v slovenskem jeziku, toda stvar so oklicali nemški, referat je bil nemški, vse sklepe in sodbe so objavili nemški, tudi pismena sodba je bila nemška, samo da je bilo naročeno prvi stopnji, da mora skrbeti tudi za prevedbo sodbe na slovenski jezik. Slovenski odvetniki smo dosledno takoj ob oklicu stvari predlagali, — da sodišče razpravljaj slovenski, toda ravno tako dosledno je bil že pripravljen sklep na posebnem obrazcu, da sodišče predlog zavrača in mu ne ugodi.

Zakaj sem preko prvotne namere obširneje razpletel vse te stvari pod skromni naslov tega članka: Tomaž Einspieler? Res je, narod slovenski ni bil ravnodušen proti uničevalnemu boju na njegovo bitnost. Vsa javnost je vztrajala v živem protestu. Odvetniki (Zveza slovenskih odvetnikov) in notarji so na shodih in zborovanjih sprejemali resolucije ter jih pošiljali na merodajna mesta. Slovenska publicistika je bila v službi te naše nacionalne zadeve, na čelu ji Slovenski Pravnik (glej zlasti letnika 1898 in 1908). Naša parlamentarna delegacija je prenesla borbo na parlamentarna tla. Deževalo je interpelacij za vsak primer kršitve naših pravic posebej. Če že ne drugo, smo ž njimi dan za dnem tudi v tej panogi podajali dokaze, da Avstrija ni država, v kateri bi mogel živeti narod slovenski.

Toda oglasil se je slovenski sodnik, ki se mu je kot sodniku poleg nacionalne zavesti upiral pravni čut, da bi pustil teptati najprvotnejše pravice svojega naroda. Res, občudovati je njegov pogum, pa če ga tudi imenujemo trmoglavost — v epilogu k svoji oporoki sam pravi, da so ga že srednješolca v Celovcu imenovali „a verfluchter windischer Dickschädel“ — s katerim je branil te pravice s tveganjem svoje eksistence.

Neposredni povod njegovemu nastopu sta dala po naredbi višjega deželnega sodišča izdana razpisa predsedništva deželnega sodišča v Ljubljani od 29. novembra 1906 praes. 3500/17/6 in z dne 14. maja 1907 praes. 1532/12/7, s katerima je bilo zaukazano, da morajo sodišča v notranji službi in v občevarju z oblastvi kakor dotlej rabiti izključno nemščino. Tema razpisoma je sledil še razpis predsedništva višjega deželnega sodišča v Gradcu od 23. novembra 1907 praes. 16570/17/7, da je dovolilne zaznambe (Bewilligungsvermerke), namenjene sodni pisarni, pisati vedno v notranjem službenem, to je v nemškem jeziku.

Einspieler se je temu uprl ter dal kot predstojnik okrajnega sodišča v Ljubljani navodila, da se morajo, kakor se je bilo prakticiralo dotlej, vse rešitve ravnati po jeziku vloge.

Hhratu so sodniki poedinci okrajnega sodišča v Ljubljani — očitvidno na Einspielerjevo pobudo — dne 7. decembra 1907 predložili pravosodnemu ministrstvu opozoritev, v kateri, sklicujoč se na dotedanji običaj in zakonite predpise, pobijajo zahtevo po notranjem nemškem uradnem jeziku kot protizakonito.

V petitu pro forma prosijo pravosodno ministrstvo za navodila, kako se jim je ravnati.

Einspieler je predložil opozoritev po uradni poti predsedništvu deželnega sodišča s posebno vlogo, v kateri tudi s svoje strani utemeljuje upravičenost opozoritve. Med tem je pustil uradovati kakor dotlej. Na ponovne pozive je odgovarjal, da smatra stvar za pendentno, dokler ni rešitve ministrstva.

Posledice niso izostale. Vzlic temu, da je kasneje 3. februarja 1908 Einspieler, pokorivši se, preklical svoja navodila, je predsednik višjega deželnega sodišča Pitreich dne 15. februarja izročil stvar disciplinskemu svetu. Na predlog višjega državnega pravdnika Amschla je bilo dne 26. februarja sklenjeno, da je uvesti disciplinsko preiskavo, toda ne zaradi slovenskega uradovanja, ampak „ker se je obdolženec v nasprotju s svojo službeno prisego in z obstoječimi predpisi uprl in odrekal pokorščino nadrejenega predsedništva ukazom čisto administrativne narave“. Tudi se mu je očitalo, da ni varoval uradne tajnosti, ko je bil izdal vsebino predsedstvenih razpisov tretji osebi, dr. Trillerju, ki je potem na seji obč. sveta ljubljanskega vložil ogorčen protest. Magistrat, župan Ivan Hribar, je bil namreč odklonil nemška zaprosila okrajnega sodišča.

Na obtožbo je Einspieler odgovoril protokolarično. V obširnem odgovoru je temeljito dokazoval nezakolitost predsedstvenih razpisov ter branil pravilnost svojega postopanja. Zahteval je tudi delegacijo drugega višjega deželnega sodišča.

Sodniki poedinci okrajnega sodišča pa so, čim so zvedeli za uvedbo disciplinske preiskave proti svojemu predstojniku, pokazali lep čin solidarnosti. Z utemeljeno vlogo z dne 7. marca 1908 (Selbstanzeige) so zahtevali disciplinsko preiskavo tudi proti sebi. Bili so to, vredno je, da jih omenim: Franc Milčinski, dr. Oton Papež, Josip Žmavec, Alojzij Žebre, Karl Zotman in Anton Bulovec. Čast jim!

Disciplinska preiskava zoper Einspielerja je bila s sklepom z dne 15. aprila 1908 Praes. 3995/11/8 — ustavljen a, zoper sodnike poedince pa sploh ne uvedena. Nagibe k temu preokretu je višji državni pravdnik v svojem predlogu pred disciplinskim svetom prav nedvoumno poudaril, ko je dejal, da bi utegnil ta primer imeti neprijetne posledice v javnosti, izkoriščala bi ga publicistika in politika. Zbali so se. Šlo je samo še za to, kako oblikovati in utemeljiti ustavitveni sklep. Uganili so jo prav po avstrijsko. Spoznali so Einspielerja za — nevračunljivega. Disci-

plinski svet izjavlja, da je Einspieler sicer zagrešil očitano mu dejanje, da pa njegovi pogrješni miselnosti ustrežajočega ravnanja ni moči meriti z istim merilom kakor pri kom drugem, češ da v neki smeri trpi na popolnem pomanjkanju uvidevnosti in razsodnosti; zategadelj ustavlja preiskavo zaradi službenega pregreška ter izroča spise deželnemu predsedništvu v Ljubljani, da obdolženca ukori zaradi n e r e d n o s t i. S tem je bil implicate rešen predlog na delegacijo drugega disciplinskega senata.

To grenko kroglico so zavili v sladkorček, ko so v uvodu svoje sentence bili ugotovili, da je obdolženec, imejitelj viteškega križa Franc Jožefovega reda, služil več ko 50 let brez disciplinskega prekrška in da si je v tem času z marljivostjo in neutrudljivo skrbjo za dobrobit prebivalstva zaslužil popolno priznanje svojih nadrejenih oblastev.

Predsednik deželnega sodišča, Albert Levičnik, pa tudi ni hotel biti bolj papeški kakor papež ter je z istimi motivi, kakor jih je bilo uporabilo višje deželno sodišče, izrekel, da „zavoljo pomanjkanja uvidevnosti in razsodnosti“ ni izreči ukora, tudi zaradi nerednosti ne.

Razmerje med Levičnikom in Einspielerjem je v tej aferi doseglo značaj osebnega nasprotstva. Levičnik, čeprav Slovenec in pod Pražakom poslan v Ljubljano, je bil avstrijski birokrat starega kova in ni maral zamere navzgor. Tu pa je še zadela trmoglavost ob trmoglavost, kar je napravilo razmerje neznosno in v posebni meri zaostreno.

Stvar še ni bila končana. Z dekretom z dne 28. decembra 1908 št. 5385 je bil Einspieler „iz službenih ozirov“ razrešen vodstva okrajnega sodišča ter dodeljen deželnemu sodišču. Z uradno okrožnico v slovenskem jeziku se je po desetletnem službovanju kot predstojnik okrajnega sodišča v Ljubljani poslovil od svojega uradništva... „Bil sem menda preveč vnet za naše ljudstvo in njegove narodne pravice. Merodajni so mar višji nepoznani oziri in faktorji. Bog in narod“!

Nastopivši službo pri deželnem sodišču je sprva prosil za bolezenski dopust, potem pa marodiral. Z dekretom z dne 16. oktobra 1910 št. 2552 ga je predsedništvo na temelju zdravniških spričeval pozvalo, naj prosi za upokojitev. Proti dekretu je Einspieler vložil pritožbo potem, ko je bil še prej napravil vlogo, da se uvede proti njemu disciplinski postopek v ta namen, da se ugotove razlogi njegove razrešitve kot predstojnika okrajnega sodišča ter razlogi ponovnega preteriranja za pomaknitev v VI. čin. razred. Toda ponosnemu ptiču so bila zlomljena krila. Končno se je udal.

Potem ko je bila njegova pritožba zavrnjena, je prosil za upokojitev, ki mu jo je ministrstvo z razpisom z dne 18. decembra 1910 št. 36218 rade volje dovolilo.

Kasneje je še enkrat kakor Protej, prikovan na živo skalo, skušal streti okove, ki so oklepali njegovega duha in njegovo voljo. Dal si je priložnost, da je pravdo svojega naroda spravil pred državno sodišče.

Z vlogo v slovenskem jeziku je prosil predsedništvo deželnega sodišča, da mu vrne priloge, priložene gori navedeni pritožbi. Predsedništvo je rešilo pritožbo v nemškem jeziku. Proti temu se je pritožil na predsedništvo višjega deželnega sodišča, ki pa je pritožbo zavrnilo, češ da gre za rešitev iz službenega razmerja izvirajoče zadeve in da je bilo uporabiti službeni jezik (*Sprache des Dienstes*). Nadaljnjo pritožbo je iz istih razlogov zavrnilo tudi ministrstvo. Proti tej odločbi je bila vložena pritožba na Državno sodišče. V njej je Einspieler iznesel vse argumente, ki jih je bil uporabljal kot aktivni sodnik v borbi proti uporabi nemškega službenega in notranjega jezika. Dodal je še, da ga kot upokojenca službeni jezik ne veže.

Državno sodišče (predsednik dr. Unger) je s svojo sodbo z dne 5. julija 1911 Z 301 R. G. izreklo, da v s pritožbo grajanih rešitvah ni videti kršitve z ustavo zajamčenih političnih pravic, če so bile rešitve izdane v nemškem jeziku, ki je za vsa sodišča graškega višjega deželnega sodišča od nekdanj veljaven kot jezik notranje službe.

Slično usodo je doživela Einspielerjeva pritožba, ko je bilo ministrstvo zavrnilo njegovo dne 15. oktobra 1913 v slovenskem jeziku vloženo prošnjo za rehabilitacijo in svojo rešitev pustilo intimirati v nemškem jeziku. Sodba Državnega sodišča (predsednik dr. Karl von Grabmayer) z dne 3. aprila 1914 Z 131 R. G. zavrača pritožbo dobesedno iz razlogov prejšnje sodbe. Težko mi je bilo pledirati v stvari. Čeprav so bili v senatu možje kakor dr. Leon grof Pininski, dr. Anton Randa, dr. Stanislav vit. Starzynski, dr. Jan Žáček, se mi je v naprej razodelo, da gre za *cause perdue*. Tako je vrhovno avstrijsko sodišče, postavljeno za varovanje ustave in ustavnih pravic, pritislilo zadnji pečat pod sodbo, ki je dokončala pravdo za pravico našega jezika. V imenu njegovega veličanstva cesarja ... tri mesece pred početkom svetovne vojne. Pravdo je potem odločil drug sodnik.

Ob prevratu se je Einspieler med prvimi javil na službo. Bil je začasno reaktiviran ter posloval kot votant pri

kazenskih razpravah. Njegovi prošnji za popolno reaktivacijo zaradi njegove visoke starosti žal ni bilo moči ugoditi. Pač pa mu je bil z Najvišjim ukazom z dne 5. junija 1919 št. 8553 „v priznanje njegovih prezrtih zaslug“ podeljen naslov in značaj višjega deželnosodnega svetnika.

* * *

Napisane so te vrste, da oživi spomin na čase naše nacionalne borbe pod tujim gospodstvom. V pouk današnjemu in bodočim pokolenjem. Sredi te borbe stoji markantna osebnost Tomaža Einspielerja, preprostega slovenskega sodnika, ki zasluži spoštovanje in občudovanje. Že samo njegov primer nam daje verno sliko onih časov ter je v mozaiku naše narodne zgodovine košček, ki bi ga celotna slika ne mogla pogrešati.

Da bo slika popolna: v svoji oporoki, ki jo je napisal 24. avgusta 1952, imenuje Einspieler za glavno dedinjo Družbo sv. Cirila in Metoda, ki naj njegovo hišo v Štreliški ulici 20 uporabi za nekak akademski dom, v prvi vrsti za koroške akademike, predvsem iz Roža, Ziljske in Podjunske doline!

Kreditne in kavcijske hipoteke.

(Maksimalne hipoteke.)

Dr. Vladimir K. Grossmann.

V. Uveljavljanje maksimalne hipoteke in nje prestanek.

a) Uveljavljanje.

Pod pojmom uveljavljanja maksimalne hipoteke razumemo tako dokazovanje identitete terjatve, ki je zavarovana v okviru maksimalne hipoteke kakor tudi realizacijo hipoteke same po določenih izvršilnega reda.

Videli smo, da nudi maksimalna hipoteka zavarovanje terjatev, ki ne le da niso v naprej razvidne iz zemljiško-knjižnega vpisa, marveč so v naprej še nedoločene, ali pa so to sploh šele bodoče terjatve. Vrh tega se te terjatve lahko stalno menjavajo. Če pride do tega, da se naj sedaj določena terjatev v okviru maksimalne hipoteke zavaruje, ali poplača, moramo predvsem doprinesti dokaz, da je ta določena terjatev taka, ki ji je bilo zavarovanje v okviru